

Wat zou het prachtig zijn als straatarts Van Tongerloo zorgminister wordt...

De Limburger 4-1-2025

Ben helemaal klaar met al die jaaroverzichten waarin de ene tragedie over de andere buitelt. Waarin ophitsende preken over de naderende oorlog nog eens breed worden uitgemeten. En waarin andermaal Handelaren in Crisis ons paniekerig op het hart drukken om contant geld, kaarsen en water in huis te halen. Alsof we de Apocalyps in de ogen turen. Blijf toch met je tengels van die alarmknop af, denk ik dan. En waar is al dat mooie nieuws uit 2024 gebleven? Voor wie de krant aandachtig las, was het er wel degelijk. Hier mijn top vijf. Op 5: drie jongeren uit Nuth kregen uit handen van de burgemeester een jeugdlintje. Vanwege hun onbezoldigde inzet voor de gemeenschap. Een van hen – Lynn van der Aa - leerde bijvoorbeeld gebarentaal. Zodat ze dove klanten van de supermarkt, waar ze een bijbaan heeft, beter kan helpen. Nummer 4 dan: de avond van *Kristallnacht* (9 november) maakte een paar Maastrichtse studenten de struikelstenen in de stad schoon. Zodat de namen van holocaustslachtoffers zichtbaar blijven. Verslaggevers van deze krant noteerden: “geen bombarie, een stilleven, een kleine goede daad.” Hier 3: de bijna gepensioneerde medewerker van de Universiteit Maastricht Math Reintjes laat zich omscholen tot onderwijzer. Zodat hij straks voor de klas kan gaan staan. Gelet op het lerarentekort is dat een voorbeeld dat tot navolging strekt. No 2: het ontroerende verhaal in deze krant van Serge Sekhuis over artsen in Oekraïne. Veel burgers vertrekken

uit dat land, op zoek naar veiligere oorden. Maar Sekhuis’ stuk ging nu juist over artsen die er blijven. Ondanks de Russische bombardementen op ziekenhuizen, ondanks het tekort aan materiaal, ondanks het uitputtende dienstrooster. Een van hen vertelt dat hij in zijn schaarse vrije tijd *online*-colleges volgt van de Maastrichtse hoogleraar Wim Groot en dat dit hem helpt om op de been te blijven. En met stip op 1: straatarts Michelle van Tongerloo die in de Rotterdamse Pauluskerk spreekuur houdt voor daklozen, verslaafden en vluchtelingen. Ze probeert binnen de mate van het mogelijke de ellende van deze mensen te verlichten. Pas geleden verscheen haar boek over de dingen die zij zoal ziet: *Komt een land bij de dokter*. Het pragmatisme van Van Tongerloo is verfrissend. Over een van haar patiënten, een dakloze moeder met twee kinderen, zegt ze: “Daar zijn we met twintig instanties over aan het discussiëren. Dan denk ik weleens: als we het salaris van een van die mensen aan deze moeder zouden geven, was het probleem zo opgelost.” Twee conclusies trek ik: mooi nieuws heeft vaak wel een triestige aanloop. En: Wat zou het prachtig zijn als dr. Van Tongerloo Minister van Volksgezondheid in een nieuw kabinet wordt. Als dat nog in 2025 kan, dan is er ook dit jaar goed nieuws te melden.